

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 37

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 18 ianuarie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 845 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	2-3	Decizia nr. 849 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1), art. 79 și art. 80 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	8-10
Decizia nr. 846 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	3-4	Decizia nr. 850 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	11-12
Decizia nr. 847 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România	5-6	Decizia nr. 851 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. 2 și 3 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară	13-14
Decizia nr. 848 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	6-8	Decizia nr. 852 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și a art. 15 lit. p) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 845**

din 28 noiembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ana Cristina Nițescu, prin reprezentantul legal Maria Igiescu, în Dosarul nr. 21.202/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, și de Leon Nica în Dosarul nr. 3.048/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde Nica Leon, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.682D/2006 și 1.848D/2006, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Nica Leon este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.848D/2006 la Dosarul nr. 1.682D/2006, care este primul înregistrat.

Leon Nica solicită admiterea excepției de neconstituționalitate arătând că dispozițiile Legii nr. 146/1997 sunt neconstituționale, încălcând liberul acces la justiție.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 21.202/2/2005, și Încheierea din 6 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.048/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Ana Cristina Nițescu, prin reprezentantul legal Maria Igiescu, și de Nica Leon.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legii criticate contravin

prevederilor art. 1 alin. (3), art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, 21, 52, 53, 54, 57, 61, 82, 102, 108, 115, 131, 135 și 154 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 1 alin. (3), art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, 21, 52, 53, 54, 57, 61, 82, 102, 108, 115, 131, 135 și 154 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea nr. 146/1997 a mai format, atât în întregul său, cât și pe articole, obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la art. 1 alin. (3), art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2) și la art. 20, 21, 53, 57, și 154 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 427 din 25 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 5 iulie 2006, Decizia nr. 453 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 21 octombrie 2005, Decizia nr. 423 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 51 din 14 ianuarie 2005, Decizia nr. 215 din 6 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 18 iunie 2004, Decizia nr. 262 din 17 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620 din 8 iulie 2004, Decizia nr. 47 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 28 februarie 2003, Decizia nr. 343 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 5 noiembrie

2003, Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile Legii nr. 146/1997.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

De asemenea, Curtea constată că dispozițiile art. 52, 54, 61, 82, 102, 108, 115, 131 și 135 din Constituție, invocate de autorul excepției, nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ana Cristina Nițescu, prin reprezentantul legal Maria Igiescu, în Dosarul nr. 21.202/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, și de Leon Nica în Dosarul nr. 3.048/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 846

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Memos Import Export” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 34.127/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 34.127/2/2005, **Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Memos Import Export” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 și art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece textul de lege criticat creează discriminare între părțile unui proces.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului,

Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 30/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Ordonanței Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 29 ianuarie 1999, ordonanță aprobată prin Legea nr. 169/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 11 aprilie 2001.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 17: „*Sunt scutite de taxa judiciară de timbru cererile și acțiunile, inclusiv căile de atac formulate, potrivit legii, de Senat, Camera Deputaților, Președinția României, Guvernul României, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, de Ministerul Public și de Ministerul Finanțelor, indiferent de obiectul acestora, precum și cele formulate de alte instituții publice, indiferent de calitatea procesuală a acestora, când au ca obiect venituri publice.*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Memos Import Export” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 34.127/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. De asemenea, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin numeroase decizii, de exemplu Decizia nr. 509 din 18 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 20 ianuarie 2005, a statuat că principiul egalității prevăzut de Constituție pentru cetățeni nu poate ca, prin extensie, să primească semnificația unei egalități între cetățeni și autoritățile publice. Așa cum rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 16, cetățenii se bucură de drepturile prevăzute în Constituție și în legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create.

Cu același prilej, Curtea a arătat că scutirea autorităților publice vizate de textele criticate de taxele judiciare de timbru este justificată, în mod obiectiv și rațional, de faptul că autoritățile respective — creditori bugetari — sunt finanțate de la bugetul de stat pentru a putea funcționa, iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget. În legătură cu critica de neconstituționalitate bazată pe susținerea că se încalcă dreptul de liber acces la justiție, respectiv dreptul la un proces echitabil, Curtea a reținut că aceasta este neîntemeiată, întrucât nici dispozițiile constituționale ale art. 21 și nici cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu exclud stabilirea unor condiții în legătură cu introducerea acțiunilor în justiție, între care și aceea a plății unor taxe, așa cum nici una dintre aceste prevederi nu stabilește gratuitatea serviciului public al justiției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 847

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România

Ioan Vida	—	președinte
Nicolae Cochinescu	—	judecător
Aspazia Cojocar	—	judecător
Kozsokár Gábor	—	judecător
Acsinte Gaspar	—	judecător
Petre Ninosu	—	judecător
Ion Predescu	—	judecător
Șerban Viorel Stănoiu	—	judecător
Tudorel Toader	—	judecător
Ion Tiucă	—	procuror
Daniela Ramona Marițiu	—	magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aziz Impex” — S.R.L. din Brăila în Dosarul nr. 346/C+C/2006 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 346/C+C/2006, **Tribunalul Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aziz Impex” — S.R.L. din Brăila.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 44 alin. (1), (2), (3) și (8) din Constituție, deoarece caracterul contravențional al faptei nu poate determina confiscarea unor bunuri legal dobândite.

Tribunalul Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că sancțiunea contravențională prevăzută de lege apare ca justificată și nu poate fi considerată a fi de natură să încalce protecția constituțională a dreptului de proprietate, fiind consecința

legală a încălcării dispozițiilor cuprinse în actul normativ la care se referă critica de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că aplicarea și executarea unei sancțiuni pecuniare, precum și măsura confiscării unor bunuri sau valori, deși determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu constituie o încălcare a dispozițiilor constituționale privind ocrotirea proprietății private.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004, ce au următorul cuprins: *„Comercializarea bijuteriilor și obiectelor din metale prețioase, aliaje ale acestora sau cu pietre prețioase, fără ca acestea să fie supuse în prealabil operațiunii de marcarea prevăzute la art. 12, sau marcarea necorespunzătoare a titlurilor constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10 milioane lei la 20 milioane lei, precum și cu măsura confiscării bunurilor respective în favoarea statului.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1), (2), (3) și (8) referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. De asemenea, față de critica potrivit căreia textul de lege criticat contravine dreptului de proprietate privată, având efectul unei confiscări a averii prezumate a fi dobândită în mod licit, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate reprezintă norme coercitive, care instituie sancțiuni contravenționale pentru agenții economici care nu respectă prevederile legale referitoare la marcarea cu marca de garanție proprie și înregistrată a producătorului intern, a importatorului sau/și a vânzătorului

cu amănuntul și cu marca titlului a bijuteriilor și obiectelor din metale prețioase și din aliaje ale acestora, expuse comercializării.

Obligația marcării bijuteriilor și a obiectelor din metale prețioase și din aliaje ale acestora, expuse comercializării, este prevăzută în vederea prevenirii unor acte de comerț ilicit, pentru garantarea dreptului de proprietate, precum și pentru desfășurarea liberă a unei activități comerciale implicând respectarea de către toți comercianții a obligațiilor ce le revin în această calitate.

O prezumție specială cu privire la proveniența unor bunuri în condițiile nerespectării legii care reglementează regimul juridic special al acestora nu încalcă prezumția generală de dobândire licită a averii, instituită de art. 44 alin. (8) din Constituție. Pe de altă parte, art. 44 alin. (9)

din Constituție prevede că bunurile destinate, folosite sau rezultate din contravenții pot fi confiscate în condițiile legii. Aceasta înseamnă că interdicția confiscării averii dobândite licit și prezumția caracterului licit al dobândirii, reguli stabilite de alin. (8) al art. 44 din Constituție, nu exclud posibilitatea confiscării bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții, potrivit alin. (9) al aceluiași articol. În acest cadru se includ și bijuteriile și obiectele din metale prețioase, aliaje ale acestora sau cu pietre prețioase, care nu au fost supuse în prealabil operațiunii de marcarea sau au fost marcate necorespunzător și care sunt comercializate, ceea ce duce la concluzia că prevederile art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 sunt constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aziz Impex” — S.R.L. din Brăila în Dosarul nr. 346/C+C/2006 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 848

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, avocat Vasile Onofrei, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autoarei excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, reiterând argumentele expuse în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.197/COM/2006, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eybl Automotive România” — S.R.L. din Deta în Dosarul nr. 3.197/COM/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Societatea Comercială „Eybl Automotive România” — S.R.L. din Deta.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că, prin procedura instituită, ordonanța creează o discriminare între creditor și debitor, favorizându-l pe primul, prin faptul că îngrădește în mod nepermis dreptul la apărare al debitorului. De asemenea, se susține că, prin faptul că somația de plată este emisă de aceeași instanță care judecă și calea de atac împotriva acesteia, se încalcă principiile constituționale ale egalității în drepturi, liberului acces la justiție, ocrotirii proprietății private, precum și dreptul la un proces echitabil statuat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001), aprobată cu modificări prin Legea nr. 295/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002), cu modificările și completările ulterioare.

Autoarea excepției susține că dispozițiile legale atacate contravin următoarelor prevederi din Constituția României: art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate, se constată că instanța constituțională a mai fost sesizată în numeroase cazuri cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblu, ori a

principalelor dispoziții ale acesteia, criticile de neconstituționalitate fiind similare cu cele din cauza de față.

Astfel, privitor la critica de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 în raport cu art. 16 din Constituție, prin Decizia nr. 161 din 30 mai 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 26 iunie 2002, Curtea a statuat că „dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 instituie un tratament juridic identic pentru toți creditorii, pe de o parte, și pentru toți debitorii, pe de altă parte. Creditorii și debitorii se află în situații evidente diferite. Creditorii sunt îndreptățiți să opteze pentru procedura specială, accelerată în vederea realizării creanțelor lor, formulând în acest sens cerere și depunând înscrisurile necesare pentru susținerea cererii, iar debitorii au dreptul și posibilitatea combaterii pretențiilor creditorilor, depunând și ei înscrisuri doveditoare”.

Cu privire la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate în sensul că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 îngrădesc liberul acces la justiție, Curtea s-a pronunțat prin aceeași decizie astfel: „Faptul că accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, nu este limitat rezultă chiar din dispozițiile ordonanței criticate, care lasă la libera alegere a creditorului dacă vrea să acționeze pentru recuperarea creanțelor sale pe baza regulilor din dreptul comun ori vrea să folosească procedura specială, accelerată, instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001. În ceea ce îl privește pe debitor, acesta poate formula acțiune în anulare împotriva ordonanței cu somația de plată, care se judecă conform regulilor din dreptul comun, inclusiv celor referitoare la exercitarea căilor de atac”.

De asemenea, în Decizia nr. 72 din 5 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 22 aprilie 2002, Curtea a constatat că nici dreptul la apărare reglementat prin art. 24 din Constituție nu este încălcat prin dispozițiile legale criticate, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, ordonanța dată de judecător „se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire”, iar conform art. 8 alin. (1) din aceeași ordonanță, „*Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula acțiune în anulare în termen de 30 de zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*”

În ceea ce privește susținerea autorului excepției în sensul că prin prevederea aceleiași instanțe pentru emiterea somației de plată, cât și pentru judecarea căii de atac este afectat dreptul la un proces echitabil, Curtea s-a mai pronunțat, de asemenea, statuând prin Decizia nr. 505 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 13 ianuarie 2005, următoarele: „(...) modul de reglementare a competenței instanțelor în materia soluționării cererilor de emitere a ordonanțelor care conțin somația de plată către creditor și în materia soluționării cererilor în anulare a unor asemenea ordonanțe face posibil ca aceeași instanță (...) să fie competentă să judece atât cererea, cât și calea de atac formulată împotriva acesteia. O asemenea împrejurare nu este însă de natură să confere caracter neconstituțional textului de lege dedus controlului, legiuitorului putând institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești”.

Referitor la critica de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, raportată la art. 44 din Constituție, în

Decizia Curții Constituționale nr. 317 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 19 decembrie 2002, s-a reținut că „executarea oricărei obligații de a da determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui obligat să dea. În toate cazurile în care o asemenea obligație se execută, chiar și în mod silit, pe baza unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prevăzută cu formulă executorie, atingerea adusă dreptului de proprietate, prin diminuarea patrimoniului datornicului, se înscrie în limitele prevederilor constituționale. De altfel, investirea hotărârii judecătorești cu formulă executorie se poate face numai după epuizarea tuturor căilor ordinare de atac ori după expirarea termenului pentru exercitarea acestora, ceea ce asigură tuturor părților un tratament egal și posibilitatea formulării unor apărări adecvate. Chiar și după momentul dispunerii sau al începerii executării, partea care se consideră nedreptățită are dreptul să introducă, în fața instanței de executare, contestație la executare“.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 sunt neconstituționale, deoarece permit instanței să soluționeze cauza doar pe baza susținerilor părților și pe baza înscrisurilor depuse la dosar, Curtea a constatat în Decizia nr. 447 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2005, că aceasta este neîntemeiată, deoarece

„Limitarea mijloacelor de probă doar la înscrisuri completate cu explicații și lămuriri date de părți a fost determinată tocmai de caracterul special al procedurii ce se aplică, potrivit art. 1 alin. (1), doar «creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege (...)». Întrucât ordonanța privind somația de plată, ce urmează a fi emisă de judecător, se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însușite de părți, este justificată cerința ca dovada acestora să se facă prin înscrisuri. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare, fără a se încălca prin aceasta egalitatea în drepturi sau accesul liber la justiție și la un proces echitabil“.

În sfârșit, se constată că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 în raport cu art. 53 din Constituție, întrucât nu este vorba de o restrângere de drepturi, ci de reglementarea unei proceduri speciale, simplificate și accelerate pentru recuperarea creanțelor al căror caracter cert, lichid și exigibil rezultă din înscrisuri.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eybl Automotive România“ — S.R.L. din Deta în Dosarul nr. 3.197/COM/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 849

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1), art. 79 și art. 80 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, ale art. 60 și ale art. 61 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Întreprinderea de Transporturi și Utilaje de Construcții“ — S.A. din municipiul Motru în Dosarul nr. 17.900/54/2005 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 17.900/54/2005, **Curtea de Apel Craiova – Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, ale art. 60 și ale art. 61 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Întreprinderea de Transporturi și Utilaje de Construcții” – S.A. din municipiul Motru într-un litigiu având ca obiect soluționarea acțiunii pentru anularea unor transferuri patrimoniale efectuate către autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 15 alin. (2), art. 44 alin. (1) și (2), precum și art. 135 alin. (1) din Constituție, întrucât creează o variantă *sui generis* de acțiune pauliană, sunt neclare și cauzează grave prejudicii dreptului de proprietate privată al terțului dobânditor. Dreptul de proprietate este lăsat la aprecierea pur subiectivă a judecătorilor și lichidatorilor, iar faptul că textele criticate nu fac distincție între actele juridice încheiate cu bună-credință și cele încheiate cu rea-credință echivalează cu confiscarea averii dobândite în mod licit. Se mai apreciază că posibilitatea de a cere anularea unor acte juridice de către persoane care nu erau creditori la momentul încheierii lor este de natură a încălca dreptul de proprietate al terțului dobânditor.

Totodată, se arată că dispozițiile art. 12 din lege încalcă și prevederile art. 16 alin. (1), precum și ale art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât creează posibilitatea pronunțării unor hotărâri nefondate și executorii care să paralizeze activitatea unui terț de bună-credință și să îl aducă în încetare de plăți.

Curtea de Apel Craiova – Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că atacarea hotărârii pronunțate separat cu recurs nu încalcă prevederile constituționale invocate, întrucât acestea se aplică, în mod egal, tuturor părților implicate în litigiu și asigură accesul liber la justiție. Cu privire la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 și art. 61 lit. b) și c) din Legea nr. 64/1995, se apreciază că acestea nu cuprind norme de drept substanțial, întrucât prevăd, în această materie, condițiile de exercitare a dreptului material la acțiunea în anulare în temeiul unei cauze de nulitate de aplicație generală. Totodată, instanța arată că în cadrul acțiunii în anulare urmează a se dovedi caracterul ilicit al dobândirii bunurilor, neîncălcându-se prezumția dobândirii licite a averii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 12, ale art. 60 și ale art. 61 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004. Curtea observă că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 64/1995 a fost abrogată expres prin dispozițiile art. 156 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006. Soluția legislativă cuprinsă în art. 12, art. 60 și art. 61 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 64/1995 a fost preluată de dispozițiile art. 12 alin. (1), art. 79 și art. 80 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 85/2006, astfel că, prin prezenta decizie, potrivit jurisprudenței sale, Curtea urmează a se pronunța asupra constituționalității acestor din urmă prevederi. Textele legale criticate au următorul cuprins:

– Art. 12 alin. (1): „(1) *Hotărârile judecătorului-sindic sunt definitive și executorii. Ele pot fi atacate separat cu recurs.*”;

– Art. 79: „*Administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii.*”;

– Art. 80 alin. (1) lit. b) și c): „(1) *Administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea constituțiilor ori a transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, realizate de debitor prin următoarele acte: [...]*

b) operațiuni comerciale în care prestația debitorului depășește vădit pe cea primită, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii;

c) acte încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile; [...].”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21

alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 135 alin. (1) privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 12 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 stabilesc că hotărârile judecătorului-sindic sunt definitive și executorii, putând fi atacate separat cu recurs, ceea ce impune aplicarea aceluiași tratament juridic tuturor părților, atât debitorului, cât și creditorului și terțului dobânditor. Numai stabilirea unor căi de atac diferite în funcție de calitatea celor care participă la procedura insolvenței ar duce la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, Curtea constată că prin reglementarea dreptului de a formula separat recurs împotriva hotărârilor judecătorului-sindic nu numai că nu se încalcă accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, este o consacrare a acestui principiu constituțional la nivelul legii.

Faptul că recursul nu produce efect suspensiv de executare nu afectează dreptul de proprietate al autorului excepției. Totuși, având în vedere că hotărârile judecătorului-sindic nu pot fi suspendate nici în cadrul judecării recursului, Curtea observă că, pentru a nu se ajunge la tergiversarea soluționării cauzei de oricare dintre părți sau la producerea unor consecințe negative iremediabile cu privire la activitatea terțului dobânditor, legiuitorul a prevăzut în art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 că recursul se soluționează în termen de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la instanța de recurs, astfel încât, în situația admiterii recursului, terțul dobânditor, spre exemplu, își redobândește, într-un termen scurt, bunul. Însă această soluție legislativă nu pune în discuție dreptul de proprietate privată, ci ține de stabilirea procedurii de judecată, iar adoptarea normelor procedurale intră în sfera de competență exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

Prevederile art. 79 și art. 80 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 85/2006 reglementează dreptul administratorului sau lichidatorului judiciar de a promova acțiunii în anularea unor acte frauduloase încheiate de debitor în paguba creditorilor săi, în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii falimentului, sancționând actele juridice încheiate de debitor

în dauna drepturilor creditorilor. Cu privire la această soluție legislativă, chiar sub aspectele invocate de autorul excepției, Curtea s-a mai pronunțat prin mai multe decizii, constatând constituționalitatea acesteia. Spre exemplu, prin Decizia nr. 74 din 26 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 1 aprilie 2004, Curtea, în esență, a reținut că soluția legislativă criticată constituie o aplicare, în cadrul procedurii falimentului, a prevederilor art. 975 din Codul civil privind acțiunea pauliană, prin care se stabilește dreptul creditorilor de a ataca actele frauduloase încheiate de debitori în dauna lor. Spre deosebire de titularii acțiunii pauliene (art. 975 din Codul civil), și anume creditorii, titularii acțiunii în anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor săi pot fi administratorul sau lichidatorul desemnat în cauză. Totodată, Curtea a reținut că, în acest fel, este sancționată tocmai reaua-credință în exercitarea de către debitori a drepturilor lor, prin acte juridice încheiate în dauna creditorilor. Dacă scopul părților contractante sau cel puțin al debitorului la încheierea actului juridic respectiv l-a constituit fraudarea creditorilor, atunci actul are o cauză ilicită, iar potrivit art. 966 din Codul civil, acesta nu poate avea niciun efect.

Neexistând elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cât privește susținerea autorului excepției că posibilitatea de a cere anularea unor acte juridice de către persoane care nu erau creditori la momentul încheierii lor încalcă dreptul de proprietate al terțului dobânditor, aceasta nu numai că este inexactă, dar reprezintă o problemă de interpretare și aplicare a legii, ce excedează competenței instanței de contencios constituțional. Asupra acestei chestiuni instanța judecătorească în fața căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate are competența exclusivă de a se pronunța. Astfel, în funcție de circumstanțele concrete ale speței, urmează să aprecieze asupra bunei sau relei-credințe a debitorului la încheierea actului și asupra caracterului fraudulos sau, dimpotrivă, licit, al acestuia, pentru a aprecia în ce măsură sunt sau nu aplicabile prevederile de lege ce constituie obiect al excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1), art. 79 și art. 80 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Întreprinderea de Transporturi și Utilaje de Construcții” — S.A. din municipiul Motru în Dosarul nr. 17.900/54/2005 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 850
din 28 noiembrie 2006referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Omniasig” — S.A. București — Sucursala Dolj în Dosarul nr. 5.656C/2006 al Judecătoriei Târgu Jiu.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 116C din 12 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.656C/2006, **Judecătoria Târgu Jiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Omniasig” — S.A. București — Sucursala Dolj într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de autorul excepției împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul legal criticat încalcă art. 21 din Constituție, întrucât limitează exercițiul dreptului societăților de asigurare de a ataca în justiție actul constatator al unei contravenții, act de care societățile de asigurare sunt ținute pentru plata despăgubirilor în cazul producerii riscului asigurat. Se mai apreciază că limitarea participării procesuale a societăților de asigurare nu permite ca acestea să se bucure de toate garanțiile procesuale care condiționează dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Târgu Jiu apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest

sens, se arată că nu este limitat accesul liber la justiție al societăților de asigurări, acestea având posibilitatea apărării intereselor legitime pe calea unei acțiuni civile de drept comun, nefiindu-le opozabil procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, se susține că textul legal criticat instituie norme de procedură cu privire la soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Această modalitate de reglementare reprezintă opțiunea exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție. Totodată, se arată că societățile de asigurare au posibilitatea apărării intereselor lor legitime pe calea unei acțiuni civile, potrivit regulilor de drept comun.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 instituie unele reguli privind căile de atac împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și oferă părții interesate posibilitatea de a ataca în instanță procesul-verbal și de a propune probe în apărare, precum și posibilitatea exercitării căii de atac împotriva soluției pronunțate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, care au următorul cuprins: „(1) *Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia*”.

Textul constituțional invocat în susținerea excepției este cel al art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, coroborat cu art. 25 alin. (1) din aceeași ordonanță, stabilește că împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere, de către contravenient sau, după caz, de către partea vătămată sau proprietarul bunurilor confiscate, în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia. Curtea observă că textul criticat nu privește raportul juridic stabilit între contravenient și societatea de asigurări, ci stabilește doar dreptul persoanei răspunzătoare de săvârșirea contravenției, precum și al celor afectați în mod direct de acest fapt, de a ataca un act administrativ. Este firesc ca numai subiecții prevăzuți de ordonanță să poată contesta actul administrativ în cauză (procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției), atât timp cât acesta îi privește în mod nemijlocit și în exclusivitate și numai ei având interes și fiind lezați prin actul în cauză; asiguratorul, însă, este ținut să plătească doar despăgubirile rezultate în baza contractului de asigurare.

Curtea reține că, în cazul în care asiguratul răspunzător de producerea accidentului de circulație nu contestă procesul-verbal în cauză, acesta va fi obligat la plata amenzii contravenționale. Dacă însă asiguratul său nu contestă procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, societatea de asigurări poate formula acțiune în justiție, în baza contractului de asigurare încheiat, pentru stabilirea cuantumului despăgubirilor ce vor fi acordate în funcție de vinovăția asiguratului. Vinovăția acestuia urmează a se stabili de către instanță pe baza probelor ce vor fi administrate.

De altfel, în acest sens, art. 49 și 54 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 30 decembrie 1995, cu modificările și completările ulterioare, prevăd că „*Asiguratorul acordă despăgubiri, în baza contractului de asigurare, pentru prejudiciile de care asigurații răspund față de terțe persoane păgubite prin accidente de autovehicule [...]*”, respectiv, „*În cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească, drepturile persoanelor păgubite prin accidente produse de autovehicule aflate în proprietatea persoanelor asigurate în România se exercită împotriva asiguratorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, stabilită în prezentul capitol, cu citarea obligatorie a persoanei/persoanelor răspunzătoare de producerea accidentului în calitate de intervenienți forțați*”.

În consecință, Curtea nu poate reține critica autorului excepției potrivit căreia textul legal criticat ar încălca art. 21 din Constituție. Cu privire la eventualele despăgubiri la care ar putea fi obligată societatea de asigurări, Curtea constată că acestea sunt constatate, în cazul lipsei unui acord între cei implicați, printr-o hotărâre judecătorească, prin care se vor dezlega toate aspectele cauzei în baza răspunderii contractuale a părților.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Omniasig” — S.A. București — Sucursala Dolj în Dosarul nr. 5.656C/2006 al Judecătoriei Târgu Jiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 851

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. 2 și 3 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. 2 și 3 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, excepție ridicată de Romică Dobrîncu în Dosarul nr. 6.771/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 698 din 3 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.771/2006, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. 2 și 3 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară**, excepție ridicată de Romică Dobrîncu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prin instituirea unui corp de executori aparținând băncilor se încalcă principiul protecției egale a dreptului de proprietate în favoarea băncilor, care, având posibilitatea de a-și executa titlurile executorii prin proprii angajați, obțin avantaje de natură financiară și fiscală în protejarea creanțelor lor. Pe de altă parte, Ministerul Justiției, prin aprobarea statutului corpului de executori bancari, legitimează activitatea acestuia și conferă actelor întocmite forța autorității publice, ceea ce contravine prevederilor constituționale referitoare la delegarea legislativă.

Tribunalul Iași — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula

punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect fiind neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 173 alin. 2 și 3 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 24 ianuarie 2005, prevederi care au următorul conținut: „*Separat sau în cadrul asociației profesionale, băncile vor putea să-și organizeze un corp propriu de executori, a cărui activitate va fi strict legată de punerea în executare a titlurilor executorii aparținând băncilor.*

Statutul acestui corp de executori va fi aprobat prin ordin al ministrului justiției.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă o serie de prevederi constituționale și internaționale cuprinse în tratate la care România este parte.

În prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în fața Judecătoriei Iași, care, prin încheiere, a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale. Împotriva acestei încheieri autorul excepției a formulat recurs la Tribunalul Iași — Secția civilă, instanță care, prin Decizia civilă nr. 698 din 3 mai 2006, a admis calea de atac și a modificat încheierea judecătoriei în sensul sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate.

Într-o atare situație, Curtea constată că decizia pronunțată de Tribunalul Iași nu a soluționat fondul cauzei,

împrejurare ce ar fi făcut inutil controlul de constituționalitate al prevederilor criticate, ci numai problema admisibilității excepției de neconstituționalitate. Așa fiind, deși sesizarea nu s-a realizat printr-o încheiere, pentru a se evita tergiversarea soluționării litigiului dintre părți, deci pentru înfăptuirea cu celeritate a actului de justiție, Curtea Constituțională reține spre judecare critica formulată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 173 alin. 2 și 3 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 11/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 24 februarie 2006, Curtea a reținut că textul de lege criticat aparține unei legi organice și nu există nicio contrariedade între acesta și prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, întrucât nici executorii bancari și nici executorii judecătorești nu fac parte din puterea judecătorească. S-a reținut totodată că prevederile art. 44 alin. (2) din Constituție nu au incidență în cauză, deoarece critica autorului excepției privind încălcarea dreptului de proprietate, astfel cum este formulată, nu vizează textul supus controlului de constituționalitate, ci actele concrete

efectuate de executorul bancar, apreciate ca abuzive de autorul excepției.

De asemenea, Curtea a constatat că actele de executare îndeplinite de executorii bancari sunt supuse, ca și actele de executare îndeplinite de executorii judecătorești, aceluiași căi de atac prevăzute de lege, astfel că debitorii sunt apărați împotriva eventualelor abuzuri care ar decurge din apartenența executorilor bancari la structurile organizației creditoare.

Nu poate fi primită nici susținerea autorului excepției, în sensul că dispoziția criticată contravine prevederilor constituționale referitoare la delegarea legislativă, întrucât art. 173 alin. 3 aparține unei legi organice, iar aprobarea de către ministrul justiției a Statutului Corpului executorilor bancari, prin Ordinul nr. 2.628/C din 8 noiembrie 1999 (publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 19 noiembrie 1999), este legitimată prin delegarea dată de această lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterioare își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. 2 și 3 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, excepție ridicată de Romică Dobrîncu în Dosarul nr. 6.771/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 852

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și a art. 15 lit. p) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte	Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Ion Tiucă	— procuror
Kozsokár Gábor	— judecător	Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent
Acsinte Gaspar	— judecător		
Petre Ninosu	— judecător		
Ion Predescu	— judecător		

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 din Legea nr. 64/1995

privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului și ale art. 15 lit. p) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „SCIM” — SA din Constanța în Dosarul nr. 1.854/com/2006 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.854/com/2006, **Tribunalul Constanța — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului și ale art. 15 lit. p) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Societatea Comercială „SCIM” — S.A. din Constanța.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 din Constituție, deoarece instituie un regim discriminatoriu între administrator sau lichidator și celelalte părți din proces.

Tribunalul Constanța — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că, ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 64/1995 a fost abrogată, dispozițiile art. 58 din această lege fiind preluate în art. 77 din Legea nr. 85/2006. În continuare, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 din Legea nr. 64/1995, se constată că această lege a fost abrogată prin art. 156 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. Dispozițiile art. 58 din Legea nr. 64/1995 au fost preluate, în esență, în art. 77 din Legea nr. 85/2006. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, și dispozițiile art. 15 lit. p) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 77 din Legea nr. 85/2006: *„Toate acțiunile introduse de administratorul judiciar sau de lichidator în aplicarea dispozițiilor prezentei legi, inclusiv pentru recuperarea creanțelor, sunt scutite de taxe de timbru.”*

— Art. 15 lit. p) din Legea nr. 146/1997: *„Sunt scutite de taxe judiciare de timbru acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, referitoare la:*

(...) p) orice alte acțiuni, cereri sau acte de procedură pentru care se prevăd, prin legi speciale, scutiri de taxă judiciară de timbru;”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 510 din 6 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.057 din 26 noiembrie 2005, răspunzând unei critici asemănătoare, a statuat că dispozițiile art. 15 lit. p) nu contravin prevederilor art. 16 din Constituție.

De asemenea, în ceea ce privește dispozițiile art. 58 din Legea nr. 64/1995, preluate, în esență, în art. 77 din Legea nr. 85/2006, prin Decizia nr. 651 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 19 ianuarie 2006, Curtea a statuat că, în cadrul procedurii falimentului, lichidatorul judiciar are o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, el nefiind parte în proces, ci participant la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. Acesta nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ. Prin urmare, nu poate fi vorba despre un tratament juridic egal, având în vedere situațiile obiectiv diferite în care se găsesc lichidatorul judiciar, pe de o parte, și părțile din cadrul procedurii, pe de altă parte.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și ale art. 15 lit. p) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „SCIM” — S.A. din Constanța în Dosarul nr. 1.854/com/2006 al Tribunalului Constanța — Secția comercială. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

